

во на сенатъ-атъ отиде, качися по голѣма-та стѣлаба, и влѣзе вънутрѣ до писалници-те; но она тамо между толкози свѣтъ смаяна остава незнаючи до кого да ся отпрати. Писателя-те камъ кои-то тя приближаваше, хвърлиха единъ погледъ верху нея, и хладнокровно да си пишатъ пакъ начинаха; други нѣкои челоуѣцы кои-то въ стая-та я срѣщаха, вмѣсто да я послушатъ или прошеніе-то ѝ да зематъ, возвращахася отъ нея така какъ-то правятъ, кога нѣкой отъ предесниѣщо срѣща, или какво-то че една колона имъ ся пречи. На конецъ единъ отъ кои-то вардятъ писалище-то, кой-то бързо презъ сала-та минаваше, като я срѣцна, обърнася на лесно за да мине, и понеже Прасковія отъ нейна страна минаваше отъ исто-то мѣсто, да му стори путь да замине, единъ съ други весма строго ся блжснаха, Дрехливый-атъ вардачъ, сардятъ, попыта я какво иска. Млада-та дѣвойка представи му прошеніе-то, и го моляше на сената да го даде. Тойзи челоуѣкъ като я взе заедна просякина, за всяки отговоръ хвана я отъ рука-та и я натири отъ вонъ врата-та. Она веке не смѣя да влѣзе, и седи всичкій-атъ день на стѣлаба-та, съ намѣреніе да